

[Arbejdsministeren.]

Men det, det i og for sig i denne sammenhæng er magtpåliggende for mig at få sagt, er dette, at der er tale om en række afgørelser af mindre spørgsmål; det er ikke en stor samlet afgørelse, det drejer sig om, fordi forholdet er det, at det er en række overenskomster omfattende forskellige kategorier af funktionærer inden for dette område, som skal til særbehandling.

Så er der rejst det spørgsmål, om man ikke burde have visse retningslinjer, om denne opmand eller dette formandskab ikke skulle have visse retningslinjer herfra. Det vil jeg nu advare imod, og jeg vil da gerne her pege på, at en tilsvarende institution som den her foreslåede er godkendt på arbejdsmarkedet, hvor man i vid udstrækning anvender den på ganske samme måde som foreslået her ved nedsættelse af et fællesudvalg bestående af repræsentanter for begge parter og så en formand, således som der er tale om her, men jeg har ikke oplevet i noget tilfælde, at man forlods har villet gøre forsøg på at give et sådant fællesudvalg eller dets opmand retningslinjer, altså komme med en pegepind og sige: det er det, I skal sigte efter. Det må først og fremmest være det rent forhandlingsmæssige, som er først i billedet. De punkter, hvorom man ikke kan blive enig, må opmanden træffe afgørelse om. Jeg tror altså ikke, det vil være rigtigt at gå den omtalte vej. Jeg skal ikke gå ind på de andre synspunkter, som er fremført vedrørende selve de principielle problemer, der foreligger.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Iver Poulsen, som gav udtryk for, at han gerne havde set, at vi havde fået et forligsforslag udarbejdet af forligsinstitutionen, som i givet fald, således som vi har oplevet det i tidligere situationer, kunne ophøjes til lov, at der har ikke været sådanne muligheder. Da forligsmanden måtte opgive forhandlingerne i går aftes, blev det meddelt til mig, at der var en sådan afstand mellem parterne, at der ikke var noget

grundlag overhovedet for at stille et mæglingforslag.

De synspunkter, der er fremført vedrørende tjenestemændene og nationalbankdirektøren, og som det ærede medlem hr. Aksel Larsen var inde på, skal jeg ikke nærmere uddybe her ud over lige for en ordens skyld at understrege, at så vidt jeg erindrer, var der enighed her i tinget om det berettigede i, at tjenestemændene fik deres efterslæb bragt ud af verden, og de øvrige resultater på dette område er jo også godkendt.

Der bliver ikke så forfærdelig megen tid til udvalgsbehandling, men jeg er i hvert tilfælde for mit vedkommende parat til at gå ind i dette udvalgsarbejde.

Anker Jørgensen: Det spørgsmål har været stillet af flere af de ærede ordførere, om det vil være rimeligt, at kun én mand i givet fald skal kunne afgøre disse spørgsmål. Jeg synes ud fra mit principielle syn på sagen, at det er rimeligt og rigtigt at dette lovforslag indeholder de særlige bestemmelser, der findes i arbejdsmarkedets forhandlingsregler, altså bestemmelsen om et fællesudvalg. Jeg mener i hvert fald, det er rigtigt, at vi kun har den ene opmand.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at mit parti ikke kan give tilslutning til, at vi her i landet får en permanent voldgift. En sådan ville lægge en våd klud på alle forhandlinger og ville ikke gøre det muligt at løse de tusinder af problemer, som i dag faktisk bliver løst ved ærlige forligsbestræbelser ude omkring på arbejdspladser, ude omkring i de lokale organisationer og i mange situationer også med en eller anden forligsinstans som mægler.

I øvrigt synes jeg, det er ganske interessant at bemærke, at venstre og de konservative giver udtryk for, at vi på dette område skal have, hvad jeg ville kalde de størst mulige indgreb over for den del af det økonomiske liv, som hedder arbejdsmarkedets forhold. Jeg må sige, at jeg på dette område er noget af det mest liberale, men på dette